

□ ΤΑΦΟΣ Δ

Παρόμοιος στην κατασκευή με τους υπόλοιπους κτιστούς θαλαμωτούς και στο ίδιο μέγεθος περίπου μέγεθος με το θάλαμο του τάφου Β (3,45 x 2,50 x 2,66μ.). Σώζει στη θέση τους δύο από τους πέντε μονόλιθους της οροφής οι οποίοι στηρίζονταν από ξύλινο δοκάρι για την ένθεση του οποίου υπάρχουν μεγάλα ανοίγματα στα δύο πλευρικά τοιχώματα. Στην πάνω επιφάνεια των λιθοπλίνθων της οροφής, όταν αποκαλύφθηκαν, παρατηρήσαμε έντονο μύαρο χρώμα και υπολείμματα καύσης, τα οποία ερμηνεύονται όχι τόσο από την τοποθέτηση των υπολειμμάτων πυράς του νεκρού όσο από διάφορα υλικά που καίγονταν κατά τις μεταθανάτιες τελετές.

Ο τάφος περικλείεται από ορθογώνιο οικοδόμημα λατρευτικού χαρακτήρα, του οποίου καταστράφηκε το νοτιοδυτικό τμήμα κατά την κατασκευή του μεταγενέστερου τάφου Β. Εκτός της ορθογώνιας κάτοψης στη νοτιοδυτική και βορειοδυτική πλευρά αποκαλύφθηκαν δάπεδα διαμορφωμένα από πλάκες, που είχαν δημιουργηθεί από μείγμα χαλικιών, άμμου, σκωρίας και πιθανότατα ασβέστη. Οι διάσπαρτοι σφόνδυλοι δωρικών κίωνων μαρτυρούν επιπλέον τη μεγαλοπρέπεια του οικοδομήματος.

Ο τάφος εντάσσεται στο άμισό του 5ου α. π.Χ. και συλήθηκε από μικρό άνοιγμα στη νότια γωνία. Μετά τη διαρπαγή απέμειναν πενιχρά κτερίσματα: τμήματα πήλινων ειδωλίων, χρυσοί ρόδακες, χάλκινες φιάλες με σπή στον πυθμένα και "τσαλακωμένες", δηλαδή παραμορφωμένες μετά τη χρήση τους για χοές σε λατρευτικές τελετές (παρόμοιες βρέθηκαν διάσπαρτες σε όλο το χώρο της Νεκρόπολης).

Δρ Γεωργία Καραμήτρου Μεντεσιδη